

den eneste Wei, der efter Ministerens Overbevisning kan føre til en Toldreform, navnlig fordi det tager Brændevins- og Skatten med. Naar vi nu ville lægge dette sammen, at det søger en Wei, som kan føre til en Toldreform, navnlig fordi det tager Brændevins- og Skatten med, med den derpaa følgende Udtalelse af den høitærede Minister, at det ikke lader sig gjøre at tage dette med, fordi det vil gjøre Traktatens Vedtagelse umulig, da vi ikke kunne blive færdige med en Brændevins- og Skat i rette Tid, saa synes jeg nok, at denne Udfigt er lig Nul. Det underer mig derfor, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds lægger saa stor Vægt paa, at vi skulle stemme for det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, thi efter den høitærede Ministers Udtalelser vil det netop være den gale Wei at fremme Traktaten paa. Den høitærede Minister siger selv, at det vil være uheldigt at komme ind paa en Forbindelse mellem Sk- og Brændevins- skatten og gjøre Lovens Vedtagelse afhængig deraf, fordi det er en Skat, som ikke vil kunne vedtages i rette Tid. Men endnu mere mærkelig end denne Udtalelse er den Udtalelse, vi hørte af den ærede Ordfører for Mindretallet for lidt siden. Han sagde nemlig, at han selv vilde stemme for det Forslag, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds havde stillet, og han antog ogsaa, at hans Meningsfæller vilde gjøre det; han lod dog ikke til at være ganske overbevist derom, men han tilføiede bagefter, at skulde det blive forkastet, var dermed hans Medvirking til denne Sag forbi. Skulde det blive forkastet, yttrede han, ville vi, Mindretallet, ikke vedtage et Forslag, som gaar ud fra en hel anden Grundbetragtning end vor; idet vi gaa ud fra og bygge paa en Sk- og Brændevins- skat, — som den høitærede Minister forøvrigt har erklæret, at han ikke ret vel kan vedtage! Saa siger altsaa det ærede Medlem og hans Parti: saa ere vi ikke med, vi stille ikke alene ikke noget Endringsforslag men — det forudsætter jeg — vi fastholde, hvad der er sagt i Betænkningen om at anbefale at forkaste Toldloven ved 2den Behandling. Jeg antager nemlig, at naar der siges i Betænkningen, at det tilraabes at forkaste Forslaget (Scharling: Endringsforslagene!) ja, det bliver jo det Samme som at forkaste Loven, det kan det ærede Medlem nok forstaa — saa bliver Resultatet det Samme, som at man standser Forhandlingerne om denne Sag, og det vil jo i Grunden sige det Samme, som at man ikke ønsker at forhandle; paa en tydeligere Maade kan det ikke siges; jeg antager, at

det maa være en vel overveiet Beslutning fra det ærede Medlems Side, da det jo allerede er nogle Dage siden, han har afgivet sin Betænkning. Fra den Side er der altsaa ikke noget Haab mere, Sagen staar, og det ønsker jeg konstateret, alene paa den Besindighed, hvormed den fremmes fra Flertallets Side. Naar den høitærede Minister siger, at han vil tage denne Sags Skæbne med stor Ro, og at han lever i Bevidstheden om, at han har skaffet os saa god en Traktat, som det var ham muligt, og naar vi ikke ville have den, saa bliver der ingen Traktat af den Gang, saa undrer det mig ikke, thi der er ikke nogen Sag, som han har gjort til sin, som han ikke har taget med stor Ro; det er et Særkjende for dette Ministerium, det har efterhaanden paa samtlige Omraader skaffet sig et Program, og det har med den største Ro set alle de enkelte Led og Stykker af dette Program falde fra hinanden. Det underer mig imidlertid, at de ærede Medlemmer af Mindretallet med samme Ro kunne se paa Sagen og hjælpe med til, at Sagen gaar i Stykker; det forekommer mig dog at være en ganske mærkbar Politik. Jeg kan forsikre de Herrer om, at naar det er hele deres Interesse for, at Landet ikke skal blive kompromitteret i Udlandets Dine, og for, at Handelsstandens Interesser skulle fremmes herhjemme, at de sølge det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds idag, saa skal Handelsstanden ikke blive fed af den Hjælp, og Udlandet skal ikke blive oplivet deraf. Det forekommer mig ogsaa, at der er Fare for, at de heller ikke selv skulle blive fede deraf, thi nu har deres Politik i Vinter jo nærmest været rettet paa et eneste Punkt, nemlig at ødelægge os ved at vise Befolkningen, hvor skammeligt vi have visnet Alt for Landet; i denne menneskefjærlige Hensigt var det, at de bifaldt, at haade Landstthinget og Regjeringen accepterede en Finantslov, som Regjeringen ikke selv vidste om var brugelig eller ikke. Dette maa jeg tillade mig at sige udtryffeligt, thi det er blevet sagt i det andet Thing, ja, endog i en officiel Betænkning, at det var navnlig paa Grund af Regjeringens Erklæring om, at Finantsloven var brugelig, at Landstthinget vedtog den; men i saa Henseende maa jeg diskulperer Regjeringen, thi den vidste ikke, om den var brugelig eller ikke. Finantsministeren begyndte jo Forhandlingerne i Landstthinget med omhyggelig at paavise, at det var meget tvivlsomt, om den var brugelig eller ikke. Den har ganske vist understrevet den og regjerer efter den, men den veed maasse ikke endnu, om den er brugelig. De Herrer have imidlertid støttet Regje-